

«Plecs», el cos i la joia de viure

El projecte guanyador de l'última convocatòria d'Exposicions Viatgeres («Plecs», de Tura Sanz Sanglas) és un homenatge al cos com l'instrument que ens permet viure. És l'expressió de la bellesa de l'experiència de viure.

Text > ANNA PI

D'una mare pintora i d'un pare escultor, semblava probable que en naixés una artista. Dibuir i pintar eren activitats habituals a casa de Tura Sanz Sanglas, que va créixer amb la passió que la seva mare transmetia als alumnes de pintura. No obstant això, a la seva mare se li va encongir una mica el cor quan li va exposar que tenia la intenció d'estudiar el batxillerat artístic. Les sortides professionals en el món de l'art no són evidents i la mateixa Sanz alimenta dubtes sobre les possibilitats de dedicar-s'hi. Tot i això, la incertesa no frenà l'empenta creativa i va acabar formant-se en belles arts a la Universitat de Barcelona, que li obrí la porta a noves tècniques i a una infraestructura més gran per poder experimentar. Fa mig any, el seu projecte, «Plecs», va ser seleccionat com a guanyador de la quinzena convocatòria d'Exposicions Viatgeres.

L'exposició, que el setembre passat va donar el tret de sortida d'Exposicions Viatgeres a la Casa de Cultura de Girona, es traslladarà a una dotzena de municipis de la demarcació, explica Albert Piñeira, vicepresident de la Fundació de la Casa de Cultura. D'acord amb una filosofia que s'escapa del centralisme, es tracta d'un cicle d'exposicions itinerants que té com a objectiu apropar l'art a la ciutadania i afavorir el contacte entre artistes i altres professionals de

l'àmbit. Tura Sanz ha manifestat el seu agraïment per l'oportunitat que li brinda el premi, entre altres raons, perquè representa la seva primera exposició individual. En qualsevol cas, es tracta d'un reconeixement totalment merescut. Piñeira recorda que, des de 2012, Exposicions Viatgeres té una convocatòria oberta que afavoreix la competència i permet, així, descobrir veritables talents. També Lluís Freixas, director de la Casa de Cultura, incideix en el fet que aposta per l'art en majúscules, amb noms de relleu que retornen el valor al premi concedit.

Textures, formes i simetries

«Plecs» és un compendi de les obres que Sanz ha creat fins avui. Totes les que giren entorn dels plecs, però tam-

bé de les textures, les formes i les simetries, del cos. Aquest n'és el fil conductor, però això és una observació feta a posteriori: tot i que no era un objectiu premeditat, el cos hi és omnipresent. L'artista argumenta que és l'instrument a través del qual viu. És el que li permet córrer, pintar i gaudir. En altres paraules, és a través del qual experimenta. Tanmateix, aquest homenatge acaba convertint el cos en l'objecte experimentat. Gairebé, en un objecte d'estudi. Fruit de l'observació sensible del cos, particularment del seu, l'obra té molt a veure amb la identitat de l'autora. No es tracta, però, d'una veneració narcisista, sinó del culte al mitjà del qual tots disposem per viure. És una obra íntima, però d'entrega de l'exploració feta i codificada en símbols, com un joc

>> Mama, l'obra que presenta «Plecs» a l'estendard i les invitacions.
(Autoria: RAFEL BOSCH)

>> Tura Sanz mostra l'obra *Batecs* a Albert Piñeira durant la inauguració de l'exposició a la Casa de Cultura. (Autoria: EDDY KELELE)

> Una espectadora contempla algunes de les flors dibuixades a la sèrie creada arran de l'exposició. (Autoria: EDDY KELELE)

exquisit que proposa a l'espectador. Hi entrega el cor a *Rocam*, que recorre un joc lingüístic per referir-s'hi (mà-cor a la inversa) i que es presenta juntament amb *Mama*, dos pits «capicuat», diu. *Exvots* conforma un mapa de pistes en negatiu dels clots del cos. *Boca* revela la posició de totes les dents retallades sobre un paper de cirurgia.

Tot i que no era un objectiu premeditat, el cos hi és omnipresent

L'entorn, que era el tema central de la seva obra anterior, hi continua present, però en un altre pla. Comprèn *Serres*, una pintura a l'oli dels forats que dibuixa una serra trobada en el rastre de l'incendi que va tenir lloc el 2012 a l'Empordà. Reproduïda simètricament, traça cors i això la fa, segons diu, «menys violenta». La *Carena* del cos és tan irregular com qualsevol serralada natural. La conformen dibuixos de pics més alts i més baixos del cos, segons si són les cames, els pits o el ventre. L'entorn és l'Ordis que l'ha vist créixer, però també la Barcelona que l'ha acollit: la llum que passa a través del vidre de la porta del seu pis de Barcelona dibuixa la figura de la respira-

ció que avui podem trobar en la *Projecció*. Aquesta mateixa *Ombra*, un cop desplegada, l'ha reproduït amb llapis i sobre paper, tal com si fos «un tros de carn».

L'exposició ha donat peu a estirar aquest fil conductor. Algunes de les obres que avui es poden trobar totes juntes són fetes expressament per a l'ocasió. Per exemple, la sèrie de dibuixos de flors. Les flors simbolitzen els genitals femenins que gaudeixen i d'alguna manera reproduïxen el vers de Salvat-Papasseit «perquè has vingut han florit els lilàs», que Sanz no deixa de citar quan les presenta. Les obres conformen un conjunt ambiental que no es podria aconseguir d'una altra manera.

Sobre diferents suports i amb l'ús de diverses tècniques, «*Plecs*» és una obra en escala de grisos que, tanmateix, expressa la joia de viure. És una obra optimista i sense tabús. És vida a *Font*, un conjunt de tres pits ple i a punt de vessar la llet, és l'expressió del *Desig* i és amor a *Batecs*, la seva primera peça de forja que converteix unes tenalles en cors bategants. És una obra subtil i punyent alhora, que empeny l'espectador a interpretar i, així, a acabar l'obra segons la pròpia experiència vital.

«Plecs» és una obra en escala de grisos que, tanmateix, expressa la joia de viure